

Akademide Grup Düşün Çoklukçu Bölüm Siyaseti ve Profesyonel Piramit¹

Daniel B. Klein* & Charlotta Stern**

Çeviren Atilla Yayla***

“Genel olarak konuşacak olursak, belli bir kurumsal ve siyasal ortamdaki sosyal bilimcilerin, ihtilâflarını ve meseleler hakkındaki özgül orjinalliklerini paylaştıkları önyargılar temel sistemini sorgulamaya davet etmeyen meselelere ayırarak, bir sürü olarak hareket ettiğini gözlemleyebiliriz.”

Gunnar Myrdal, Objectivity in Social Research

“Belki de bu tür çalışmalara meslektaşlarımız tarafından değer verilmediği için kurumsal hayatlarımızı incelemekten kaçınılmaktayız. Netice itibarıyla akademi bir kulüptür ve üyelerin ihtiyatlı olması beklenir. Her umuma açık olmayan kulüp gibi, akademik dünya kamu tahkikinden korkar. Araştırma kamu malıdır. Dışarıdakiler araştırmamın ifşa ettiği şeyi akademiye karşı kullanabilir.”

Richard Wisniewski, “The Averted Gaze”

“Bin tane malumatlı bilim insanı, ilk olarak bilim insanları olduklarından, ikinci olarak derya olduklarından ve üçüncü olarak bin (kişi) olduklarından başarısız olmuş olabilirler.”

Edgar Allan Poe, “The Rationale of Verse”

* Prof. Dr. | George Mason Üniversitesi Ekonomi Bölümü, Econ Journal Watch'ın editörü.

**Prof. Dr. | Stockholm Üniversitesi Sosyoloji Bölümü

***Prof. Dr. | İstanbul Medipol Üniversitesi | atillayayla@yahoo.com

Liberal Düşünce Dergisi, Yıl: 26, Sayı: 101, Kış 2021, ss. 233-250.

1 “Groupthink in Academia: Majoritarian Departmental Politics and the Professional Pyramid”, *The Independent Review*, v. 13, n. 4, Bahar 2009, ss. 585-600.

Amerikan futbolunda farklı takımların taraftarları kurallarla, hakemlikle ve performans değerlendirmeye ilgili genel meselelerde anlaşabilirler, çünkü bu tür meseleler herhangi bir özgül takıma destekten tefrik edilebilir. Ancak, akademi kurallarının ve performans standartlarının özgül inançlar için destekten ayrılamaz olduğunu görürüz. Akademiya'da ideolojik hassaslıklar ve taahhütler (bağlılıklar-commitments) tüm akademik teşebbüsün (enterprise) nosyonlarıyla bağlı olmaya meyleder. Bu yüzden, birinin pozisyonunun nasıl hakem değerlendirmesine tabi tutulması (umpired) veya değerlendirilmesi gerektiğiyle birinin belli bir "takım" için desteği birbirinden ayrılabilir değildir.

Akademiya'da ideoloji tartışmasının kendisi ideolojik olmaya mecburdur ve iyi bilim insanlığı bizi mevcut araştırmaya yönelik motivasyonumuzun, genel olarak, beşerî çalışmalarda ve sosyal bilimlerdeki profesörlerin (meslek erbabının) bizim kendimizin sahip olduğu belli hassasiyetlerde zayıf olduğu yolundaki inancımız olduğunu beyan etmeye davet eder. Özellikle klasik liberalizm akademisyenler arasında çok az takipçiye sahiptir. Siyasa terimleriyle, klasik liberalizm refah devletini azaltarak ve toplumu depolitize ederek pazarları ve kişisel tercihleri önemli ölçüde kontrol edilmekten çıkarına istikametinde iç reformu tercih eder. Bize göre, klasik liberalizmin daha ileri bir siyasası yurt dışındaki askeri angajmanlara karşı güçlü duruşlarıdır. Klasik liberal inançların uygun biçimde bir ölçüde daha gevşek ve daha pragmatik olarak anlaşılmasına rağmen; klasik liberale en yakın mevcut etiket liberteryendir; biz de klasik liberal etiketini tercih ediyoruz, çünkü bu terim bize liberalizmin tarihi arka planını (*arc*) hatırlatıyor.

Beşerî çalışmalarda ve sosyal bilimlerdeki profesörlerin ideolojik profiliyle ilgili bol miktarda delil göstermektedir ki, monolitik olmamakla beraber egemen (dominant) hassasiyetler sosyal-demokratik eğilimleri ve çoğu dahili devlet müdahalelerine desteği (veya bunlara rızayı) birleştirir. (Modern Amerikan liberalizmini sosyal demokrasi -gönüllü ahlakı kolayca çiğneyen, siyasal yapıyı (*polity*) bir organizasyon olarak gören ve bu yüzden refahı ve fırsatı eşitleme gibi kolektif gayretleri takip etmeyi savunan bir politik görüş- olarak teşhis etmekteyiz.)

Sosyal-demokrat görüşler daima klasik liberalizmin muhtevasına (*grain*) karşı durmaz. Ancak, bize göre, mevcut ihtilaflar öğretim üyelerinin ideolojik profiliyle ilgili problemleri göstermektedir. Keza, namevcut ihtilaf, önemli klasik liberal fikirlerin ihmalinin kendisi çoğu zaman bir problem olarak belirir. Bizim analizimiz hümaniter bilimler ve sosyal bilimler profesörleri arasında klasik-liberal fikirlerin nispi yokluğunun talihsizlik olduğu yargısına dayanmaktadır (fakat burada bu yargı için bir tartışma yapmamaktayız).

Bizim analizimiz, üniversite hocalarının ideolojik profilinde benzer şekilde problemler gören ve kendilerini sistematik olarak dışlanmış ve marjinalize edilmiş bulan diğer görüşlerin takipçileri tarafından da adapte edilebilir. Özellikle, muhafazakârlar, onları klasik liberallerden ayıran dar bir anlamda, bizim analizimizin bir versiyonunu problemin muhafazakâr teşhisi olarak kullanabilir. O zaman, bizim klasik-liberal bakış açımız takipçilerinin mevcut anlatımı bilhassa değerli bulabileceği iki ana bakış açısından biridir.

Grupdüşünü Akademik Ortama Adapte Etmek

Akademik ideolojiyi grupdüşün terimleriyle analiz etmekteyiz. Grupdüşün analizi kusurlu olduğu varsayılan karar vermeyi tetkik eder. Bu anlamda grupdüşün analizi pejoratifdir.

Groupthink: Psychological Studies of Policy Decisions and Fiascoes (1982) adlı ufuk açıcı eserinde Irving L. Janis, Domuzlar Körfezi, Vietnam'da tırmanma ve Watergate -onlardan sorumlu kimseler tarafından bile fiyasko olarak görülme durumuna gelen- gibi olaylar dâhil, bir dizi iyi bilinen fiyaskoları tetkik ederek işe başlamaktadır. Janis kusurluluğu (eksikliği-defectiveness) tanımlayarak yola çıkar ve düzeltmenin yokluğunu açıklamaya çalışır. Grupdüşünü "üyelerin kendilerini alternatif davranış biçimlerini realistik biçimde değerlendirme (takdir etme) motivasyonunu çiğneyen oy birliği için çabalaması" olarak tanımlamaktadır. Janis terimin "tiksindirici (invidious) çağrışım"ını beyan etmektedir (9).

Janis geleneğini *Groupthink in Government: A Study of Small Groups and Policy Failure* (1990) adlı çalışmasında geliştirmiş olan Paul't Hart grupdüşünü "aşırı muvafakat arama", Iran-Contra olayındaki gibi "fiyaskoya dönüşen ana projelerin veya siyasaların düzenindeki küçük, yüksek seviyeli grupların operasyonundaki kusurlar"ı izah eden bir davranış (olarak) adlandırır (7, 4) ve grupdüşün araştırmasının birkaç uygulamasını gözden geçirir (12-15). Diane Vaughan'ın (1996) hem aşağıdan yukarıya hem yukardan aşağıya organizasyonel hataları kapsayan Challenger uzay gemisi felaketiyle ilgili tartışmasının geleneksel Janis-Hart analiziyle burada sunulan analiz arasında bir ara (orta) pozisyon işgal ettiği söylenebilir.

Grupdüşün teorisyeni bir sosyal teorisyen olarak pozisyon kazanmak ve bu yüzden gereksiz ihtilâftan kaçınmak ister. Bunun gereğince grupdüşün teorisyenleri -en azından Janis ve Hart gibileri- değeri sonradan anlaşılacak şekilde, başarısızlık (veya hata) yargısının ihtilâfsız olduğu hadiseler üzerinde

odaklanmışlardır. İhtilâfsız yargı ihtiyacı grupdüşün uygulamalarının sahasının gayet sınırlı olmasının bir sebebidir.

Bu makalede biz grupdüşünü başarısızlık varsayımının hiçbir suretle ihtilâfsız olmadığı bir ortama uygulamaktayız. Akademi grupdüşün teorisyenlerinin tetkik etmiş olduğu ortamlardan çok farklıdır. Ancak, iddia ediyoruz ki, başarısızlık faraziyesi veri alındığında, akademideki merkezî mekanizmalar grupdüşün teorisini bu ortama uyarlamayı mümkün kılar. Eğer akademik gruplar hatalı (kusurlu-eksik) düşünceler içinde yakalanırsa hatalılığı düzeltmeye dirençli olur fikrini makul (aklen kabul edilebilir) yapmaya çalışmaktayız. Israrı (inadi) veya düzeltme eksikliğini izah etmekteyiz. “Problemin nasıl başladığını”, kısmen yer sıkıntısı, kısmen de asla bir Eden’in (cennetin) var olmamış olması yüzünden mütalaa etmiyoruz.

Şüphesiz, grupdüşünü beşerî çalışmalarda ve sosyal bilimlerde akademik ideolojiyi yorumlamak için kullanma hakkında ihtiyatlı olmalıyız. Janis ve Hart geleneğinde grupdüşün literatürü çoğu zaman siyasa yapma gruplarının inanç süreçlerini tetkik etmektedir. Vakalar genellikle aşağıdaki özelliklere sahiptir.

1. Grup küçüktür.
2. Grup hayli net (neatly) şekilde tanımlanmıştır -bir “insider”lar grubu-.
3. Grup, hayli merkezi karar yapımıyla, şefe dayalıdır.
4. Grup onu gizliliğe değer vermeye iten güvenlik açıkları veya diğer engeller (constraints) hakkında endişelidir.
5. Grup büyük stres altında davranır.
6. Grup büyük riskler taşıyan ve dev mümkün tehlikeler ihtiva eden kararlar alır.
7. Grup çok acil ve gerekli bir meseleyle uğraşmaktadır.
8. Grubun kötü inançları eldeki karara özgüdür.
9. Kötü inançlar sığdır; kimlik meseleleri hakkında değildir.
10. Nihai olarak kusurluluğu (defectiveness) itiraf etme potansiyeli genellikle mevcuttur.

Bu özelliklerin hepsinde, siyasa yapma grupları akademik gruplardan büyük ölçüde farklıdır. Akademik gruplar -ister bir üniversite bölümündeki meslektaşlar ister prestijli bir dergideki veya birlikteki liderlik olsun- daha geniştir, daha az iyi tanımlanmıştır, çok daha az şef temellidir, çok daha az özgül-davranış yöntemlidir, çok daha az stres, risk ve tehlikeyle karşılaşır.

Akademik grupların kötü inançları çok daha derindir, daha karmaşıktır ve daha düzeltilemezdir -daha fazla moral, siyasi ve estetik değerler mahiyetinde-

Bu farklara rağmen Janis-Hart gruplarıyla akademik gruplar arasında temel benzerlikler görürüz. Her iki tip grup da hatalı (*defective*) inançlar benimser ve her ikisi de mutabakat aramaya, öz-onaylamaya (*self-validation*) ve kor inançlara meydan okumanın dışlanmasına meyleder. Son olarak, akademi de mekanizmalar dar fikirli, öz-daimileştirici (*self-perpetuating*) ve öz-takviye edici (*self-reinforcing*) bir “grup içi” (*in-group*) yaratmak için çalışır.

Bölümsel Çoklukçuluk

İç işleyişi diğer kurumların iç işleyişine benzeyen -yani amaçlarda, yapıda ve otoritede hiyerarşik- XYU adında bir üniversite hayal edin. XYU bir başkan, dekanlar ve benzerleri tarafından idare edilen bir organizasyondur. Yönetim altına akademik bölümler vardır.

Bir organizasyondaki aktörler işleri paylaşır. Çoğu akademik olmayan organizasyonda, patronlar alt ünitelere verilmiş görevlerle ayrıntılı bir biçimde pek karışmazlar; daha ziyade organizasyonel misyonları ilerleten sonuçlara bakarlar. Akademi de, fakat organizasyonel misyonun çok daha belirsiz (*fuzzy*) bir anlamında, aynı gerekli işbölümüne ve delege etme uygulamasına sahiptir. Dahası, akademi ne zaret daha problematiktir, çünkü bilim insanlığı zati olarak uzmanlaşmıştır ve bilimsel cemiyete eklemlidir. Akademiyayı eleştirmiş Adam Smith (1776-1981) bile, temel öğretim meseleleri üzerindeki herhangi bir “yabancı (mevzu harici) yetkinin (*jurisdiction*)” “hem cahilce hem kaprisli şekilde uygulanmaya uygun” olduğunu vurgulamıştır.² Sonuç yöneticilerin genellikle bölüm kararlarını düşünmeden onaylamasıdır. Bölümün yapısal olarak idarenin “altında” görünebilmesine rağmen pratikte önemli meselelerde (işe alma, işten çıkarma, terfi, öğretim, araştırma, yüksek lisans eğitimi ve benzerleri) karar verme (yetkisi) bölüme bırakılır ve de bölüme ideolojik mahiyetli meselelerde rehberlik edilmez.

En önemli bölüm kararları işe almayı, işten çıkarmayı ve kadro sahibi öğretim üyelerinin terfisini kapsar. Bu tür kararlar çoğunluk oyuna bağlanır. Bölüm başkanı belli yetkilere sahip olmasına rağmen, komiteler gündemleri kontrol eder ve bu şekilde en önemli kararları almanın merkezi ve nihai prosedürü kadro sahibi profesörler arasındaki demokrasidir -veya bölümsel çoğunlukçuluk-

2 Papazdan, yöneticiden (governor) veya piskopostan gelen harici yargı meselesini ele alırken, Smith devam eder: “Tabiatı itibarıyla o keyfidir ve ihtiyaridir ve onu uygulayan kimseler, ne öğretmenlerin derslerine katılarak ne de belki öğretmek onun işi olan bilimlileri anlayarak, nadiren onu idrak ile ile uygulama kapasitesine sahiptir ([1776] 1981, 761)

Çoğu entelektüeller 25 veya 30 yaş civarında ideolojik hassasiyetler geliştirirler (Sears ve Funk, 1999) ve daha sonra nadiren onları esaslı biçimde revize ederler. Entelektüel zevk ve varoluşsal konfor önceki kararları gözden geçirmekle elde edilmez fakat zaten usta olunan çizgiler istikametinde fikirleri rafine hâle getirmekle ve geliştirmekle elde edilir (Ditto ve Lopez, 1992; Nickerson, 1998). Profesörler muhtemelen kendi sorularına benzer soruları takip eden ve benzer düşünce tarzlarında uzman olan bilim insanlarına saygı gösterecektir. Kendilerinkiyle zıt inançlarla ilgili soruları takip eden bilim insanlarına muhtemelen saygı göstermeyeceklerdir. Gerçekten, bir bilim insanı, bir meslektaşın kendisi olma hissini tehdit eden bir işe girişirse, bir şahsi gerilime sebep olabilir ve aralarında bir sertlik yaratabilir. Profesör A, eğer bir meslektaşı, farklı bir dersi aynı öğrencilere veren Profesör B, Profesör A'nın ders materyallerinin, derslerinin ve yazılarının öncüllerinin bazılarını tahrip ederse, öğrencileri nezdinde itibar ve güven kaybına uğrayabilir.

Bölüme yeni bir eleman alırken, mevcut üyelerin çoğu onların temel inançlarını, değerlerini ve bağlılıklarını paylaşan adayları desteklemeye meyledektir. Gerçekten, bir bilim insanının ana sorumluluklarından biri büyük meseleler arasında dolaşmak, yargılar ve taahhütler geliştirmek ve yola devam etmektir. Bu yargılar bilimden veya bilimsel araştırmadan ayrı değildir ve bilim insanları haklı olarak şöyle söyleyebilir: "Aday A, eğer temel meselelerde farklı yargıda bulunduyorsa, kötü bilimsel veya ilmi yargı sergilemiştir". Bu yargı görmezden gelinemez. Hiç kimse onun dışına çıkma yoluna sahip değildir. Bu yüzden, temel meselelerdeki farklar temelinde ayrımcılık soyut olarak sorumsuz bilim insanlığı diye kınanamaz. Hepimiz ideoloji temelinde ayırım yaparız ve -yine soyut olarak- böyle yapmak mükemmelen haklılaştırılabilir.

Daha önce işaret edildiği üzere, akademik ortam belli bakımlardan grupdüşün teorisyenlerinin çalışmış olduğu ortamlardan farklılaşır. Ancak, bu farkların bazıları birbirlerini telafi edebilir. Akademiyada inanç ve eylemin odağı, Küba'yı işgal etme gibi, hayati bir siyasa kararı değildir. Bu yüzden, hiçbir paralel (*corresponding*) gizlilik ve düzenli (her zamanki-*regular*) söylem kanallarından gerekli ayrılma yoktur. Mamafih, başka bir fark söz konusu inançların derinliğiyle veya şahsi önemiyle alâkalıdır. Akademiyada inançlar derinde yerleşiktir ve kimlik ve şahsiyetle alâkalıdır. Bu sebeple, onları koruma ve muhafaza etme mühim şahsî meselelerdir. İdeolojik inançların varoluşsal önemi bazı bakımlardan akademiyada personelin ve diğer kararların öbür türlü sıradan (*mundane*) ve sosyal olarak irtibatsız (*inconsequential*) olduğu gerçeğini kompanse (telafi) eder.

Bu bağlamda insanlar derin sorumlulukla (*sensibilities*) yargıda bulunmaları ve davranmaları gerektiğini bilirler ve zımnen de olsa bilirler ki, onların böyle yapmalarına hiçbir gerçek skandal refakat etmez. Grup oluşumu ve sosyal dinamikler teorileri bize söylemektedir ki gruplar kendileri gibi olan yeni gelenleri aramaya ve çekmeye (Mcpherson, Smith-Lavin ve Cook, 2001), uyumsuz (*misfit*) olanları gözlemeye ve temizlemeye (Allport, 1954; Brewer, 1999) ve henüz kendi imajlarında şekle girmemişleri şekillendirmeye (Katz ve Lazarsfeld, 1955: 6263; Mascovici, 1989) meylederler.³ Bu eğilimler insan tabiatına gömülüdür.

Bir bölümün yeni bir eleman alması gerektiğini ve bölümün mevcut elemanlarının yüzde 51'inin genel olarak benzer bir ideolojiyi -diyelim ki- sosyal demokrat ilerlemeciliği veya muhafazakârlığı veya klasik liberalizmi/ liberteryenizmi benimsediğini varsayalım. Dahası, kişinin iyi bir meslektaş ve iyi bir profesör olmak için genel olarak bu ideolojiye uyması gerektiğine inanıyorlar. Bölüm üyeleri kendileri gibi birini işe alırlar. Yüzde 51 yüzde 55 olur, sonra 60, 65, 70 olur ve devam edip gider. Stephen Balch (2003) ve diğerlerinin işaret ettiği üzere, çoğunlukçuluk (*majoritarianism*) bir bölümde ideolojik aynılık (uniformity) yaratmaya meyleder.

Sendrom ideolojinin kimliğine dayanmaz. George Mason Üniversitesi'nin İktisat Bölümü klasik liberallerin kontrolü altındadır ve onlar tarafından idare edilir. Bazıları kendilerine muhafazakâr etiketi verir. Bölümde çok az sayıda kişi kendilerini (ABD'de mevcut anlamında) liberal olarak görür. Bu bir ideolojik ayrımcılık vakası mıdır? Klasik liberaller ve muhafazakârlar, mesela Kenneth Arrow, Joseph Stiglitz, Paul Krugman veya Dani Rodrik tarzında bir (ekonomik) müdahaleci olmanın ekonomik yargıda (muhakemede) başarısızlıklar ortaya çıkartacağını düşünür. Birçok George Mason iktisatçısı devlete ve siyasete aşırı güveni kötü bilim olarak görürler ve gizli (arcane) çalışmayı en önemli meselelerle meşgul olmada bilimsel bir başarısızlık sayarlar.⁴

Sıkı intizam aynı biçimlilikten değil, eğilimden bahsetmekteyiz. Bir derecede farklılık normal ve kabul edilebilir olacaktır -meselâ, daha radikal sol ile yerleşik sol arasında sürmekte olan gerilimler egemendir. Her halükârda, tek biçimliliğe doğru eğilim meselenin tamamı değildir. Bir ideoloji açısından tuhaf (*oddball*) kişi de pekâlâ sevilir ve onun tehdit edici olmadığı düşünülebilir, belki uysal olması yüzünden veya onu temel meselelere alakasız kılacak gizli

3 Klein (1994) 1998 devlet dairelerinin organizasyonel kültüründe tek biçimliliğe eğilimde öz-ayıklamayı (self-sorting) gözetlemeyi ve inanç yoğunlaşmasını ele almaktadır.

4 Bu bakımdan George Mason Üniversitesi İktisat Bölümü, ekonomi bölümleri arasında bir sapkınlık ve profesyonel dizilişin yukarısında görülür (Klein ve Stern, 2007).

(*arcane*) tarzda araştırma yaptığından. Dahası bölümler genellikle bir mutabakat etiğine sahiptir. Meslektaşlar insandır ve sıkı beraberlik hâindedirler. Genellikle kızdırmaktan ve darıltmaktan kaçınmaya çalışırlar. Çoğunluk azınlığın çıkarlarını bastırmaz. Mutabakat faktörü şahsî meselelerde yumuşaklığa doğru işler; çoğunluk kendi kamplarından olanı ilerletir, fakat keskin biçimde ve yüksel sesle değil. Mutabakat faktörü çoğunluğun davranışlarını mutedilleştirir, fakat tek biçimliliğe eğilimi çözmez. Mutabakatın ana etkisi muhtemelen bu tek biçim karakteri yumuşaklığa -yani ana partinin veya çoğunluğun tercih ettiği konvansiyonel (geleneksel) siyasaları ve kanaatlerin lehine bir varsayıma- doğru çekmektir.

Dışarıda olan kişiler genellikle klasik liberal veya muhafazakâr bir profesörün kendisinin profesyonel başarısını ve zihni iyiliğini temin (garanti) etmek için yalnızca kadro almaya ihtiyaç duyduğunu düşünürler. Fakat kendimiz olmaya muktedir hissetmeden önce (yaklaşık on bir yıl) lisanstan kadrosuz işe bir kariyer inşa etmeyi düşünün. Sonra artık kendiniz olmadığınızı bulursunuz -ideolojik görüşleriniz çok değişmiş değil fakat her ideolojik motivasyon muhtemelen azalmıştır-. Dedikleri gibi “yerlileşirsin”. Yirmili ve erken otuzlu yaşlarınız gelişmenin hayatî bir periyodudur ve bu gelişmeler tersine çevrilemez. Dahası, kadro verildikten sonra bile, ücret artışları, kaynaklar, öğretim görevleri, ders takvimi, terfiler, tanınma ve dikkate alınma için bölümdeki meslektaşlara dayanırsınız. Yalnızca kadro bölüm gaddarlığına karşı bir sığınak değildir.

Bölüm çoklukçuluğu yüzünden, her bölüm ideolojik tek biçimliliğe meyleder, belki ona doğru sulandırılır. Bazı XYU öğrencileri tarih bölümünde klasik liberaller veya muhafazakârlar bulunmadığına üzüldür. Ancak, genel olarak vatandaşlar prestijli akademik tarihçiler arasındaki kamusal konuşmanın bu tür bakış açılarını kapsayacağını umabilir, bu yüzden belki kişi daha cazip bir ideolojisi olan bir tarih bölümüne sahip bir üniversite arayabilir.

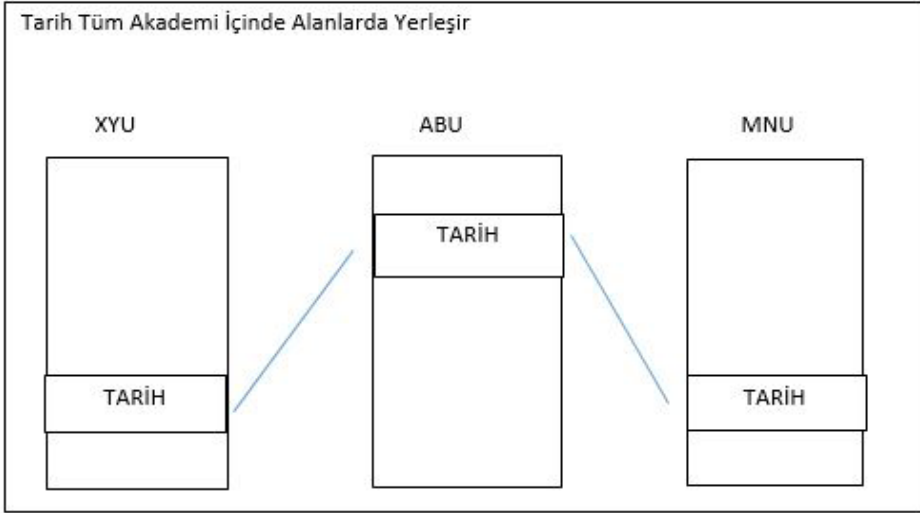
Profesyonel Piramit

Sarah adında, Adam Smith, F.A. Hayek ve Milton Friedman gibi düşünürlere hayran bir aileden gelen bir üniversite birinci sınıf öğrencisini düşünün. Sarah XYU'ya gider. İlk yılından sonra ailesine bir üniversitenin beşerî bilimler ve sosyal bilimler bölümlerinin sosyal demokratların egemenliğinde göründüğünü bildirir. Anne babası homurdanır, fakat olan olmuştur. Ancak, ailenin üniversiteye hazırlanan ve tarih okumak isteyen bir çocuğu daha vardır. Bu sefer aile daha dikkatli davranır ve farklı üniversitelerdeki tarih bölümlerini araştırır. Her yerde sosyal demokrat eğilimin işaretlerini görür ve sosyal

demokrasinin niçin böylesine yaygın biçimde egemen olduğunu merak eder.

Kampüsler boyunca tek biçimliliğin ana izahı her bir tarih bölümünün varoluşsal seviyede ne olduğunu anlamada yatmaktadır. Örneğin, XYU tarih bölümü, XYU'nun, daha geniş bir kabilenin, meslek olarak tarihin bir köyü olduğu kadar, bir alt birimi değildir. Bu bölümün mensupları, profesyonel araştırmacılar olarak, anlamlarını ve geçerliliklerini (validation) tarihçilik mesleğine ait olmakta ve hizmet etmekte bulurlar. Felsefeciler, dilciler ve diğerleriyle bir çatıyı paylaşabilirler fakat onlarla hemen hemen asla bilimsel konuşmaya girmezler. Daha ziyade, onların bilim hayatı, coğrafya ve fiziksel kurumlar içinde yerleşmiş olan mekânlarda yerleşik tarih kabilesi içinde vuku bulur (bkz. Şekil I). Tarih çoğu tarihçinin prensip olarak ait olduğu "görünmez üniversite"dir. Bölüm bir meslek olarak XYU'dan ziyade tarihin bir yaratımıdır.

Şekil 1

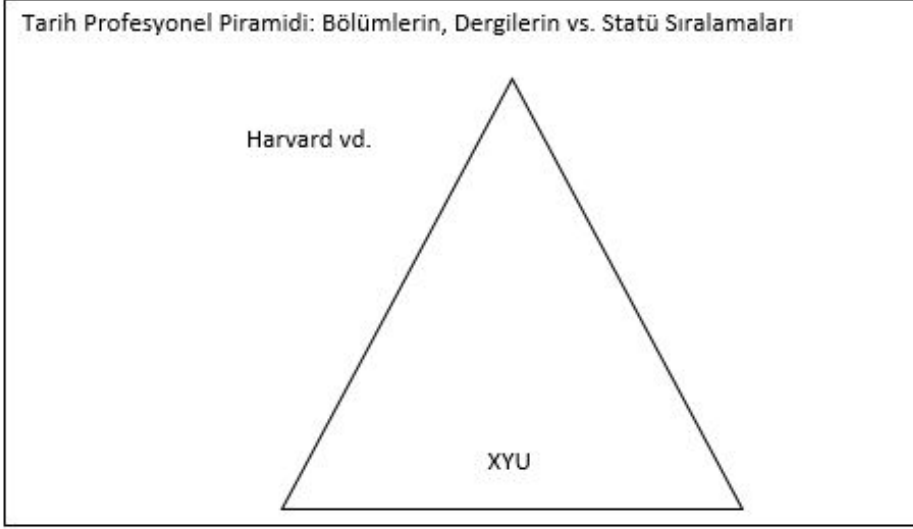

Tekrar, XYU tarih bölümü eleman alma ve diğer meseleler hakkında karar vermek zorunda. Bu kararlar mikro kararlardır. Bu kararları vermede ve haklaştırmada bölüm üyeleri kabilenin makro normlarına ve diğerlerine dayanır. Mikro ve makro sıkı şekilde ve kuvvetlice birbirine bağlıdır.

Yapı bakımından, kabile, elitin tepede olduğu ve her alt katında genişleyen kademelerle, piramidimsidir (bkz. Şekil 2). Piramit içindeki pozisyon anahtar kurumların, özellikle akademik dergilerin, bölümlerin, yayıncıların, bursların, ödüllerin ve diğer meziyet oluşturan şeylerin mihrakî (*focal*), konvansiyonel sıralamalarına dayanır. Bireysel bilim insanları (öğretici, yazar, dergi editörü ve benzerleri biçiminde) özgül roller oynamanın dışında, mektuplar yaz-

ma, çalışmaları övme ve zikretme (atıf araştırması) gibi sıralamayı belirleyen veya tasdik eden faaliyetler ifa ederek bu kabilenin organize olmasına yardımcı olurlar ve kendileri de sıralamaya tabidirler. Tüm olağan ölçütler karşılıklı olarak (birbirini) takviye edicidir.

Şekil 2

Araştırma yüksek derecede uzmanlaşmıştır ve kabile alt alanlara ayrılmıştır. Meselâ, ABD tarihi periyot, veçhe (sosyal, kültürel, ekonomik, toplumsal cinsiyet, siyasî, hukukî), araştırma tarzı, tema veya karakter bakımından parçalanabilir. İtibar (prestij) ve önem, kabile içinde bir tür kulüp olan alt alan içinde belirlenir. Kulüpler kabileyi oluşturur, aynen dairelerin ve dalların devleti oluşturması gibi. Her kulüp insanları seçereye, yayın, atıf ve referans mektuplarına açık referansla sınıflandırır. Kulüp bu filtreleri kontrol eder, sonra onları kendine uygular. Kulüp lisans programlarını ve dergileri kontrol eder. Doktora dereceleri yaratarak ve doktora yapanları işe alarak kulüp kendi kendisini yeniden üretir.

Akademik iş pazarı garson veya taksi sürücüsü pazarından farklıdır. Kelimenin tam anlamıyla, bir tarih bölümü onun yeni yetişmiş doktora sahiplerini diğer tarih bölümlerine "satar". Tüketiciler (tarih bölümleri), üreticiler (diğer tarih bölümleri) ve ürünler (doktoralarını yeni tamamlayanlar) hep tarihçilerdir. Garsonlar ve taksi şoförleri, müşterilere hesap verir durumdadırlar. Tarihçiler büyük ölçüde yalnızca diğer tarihçilere hesap verirlerdir. Bu arada vergi mükelleflerinden, ücret ödeyenlerden, vakıflardan ve hayır bağışlarından gelen fonları harcıyorlardır.

Kulüp ve kabile piramidi kendi kendini onaylayıcıdır. Onayı başka kim sağlayabilir? Piramit yapısı büyük ölçüde hayvan (*beast*) tabiatındadır. Bir bölümün mikro kararları arkadaşlar, meslektaşlar, düşmanlar, arkadaşların arkadaşları, mürşitlerin öğrencileri ve benzerleri hakkındadır. Eğer bölüm kararını vermek ve haklılaştırmak için kendisinin ötesine bakarsa, bir bireyin mirasa bakabileceği gibi, mesleğin daha yüksek kademelerine bakar.

Bu sadakat kısmen kabileye samimî bir inancı yansıtır -nihayetinde resmî sıralamaların bilim insanlığının bazı önemli boyutlarında hakiki kaliteyi ifade ettiğini kabul edeceğizdir. Fakat o kısmen ortaklaşa kabul edilen standartların ve pratiklerin tesis edildiği bir pratik ihtiyacı yansıtır. Kabilenin standartları, etrafında beklentilerin karşılıklı olarak koordine edildiği ve mutabakatın iyice kazanıldığı muntıkasal (*focal*) noktalardır (Whitley, 1984). Kuşatıcı bir standart olmaksızın, bir disiplin hiçbir şekilde kendisini insicamlı bir teşebbüs olarak ifa etme şansına sahip değildir. “Tarih tarihçilerin yaptığı şeydir ve tarihçiler tarih dereceleri ve atanmaları olan kimselerdir” hükmü (*precept*) entelektüel olarak tatmin edici olmayabilir fakat en azından tekerleklerin makul derecede düzgün dönüyor kalmasını temin eder.

İşlere, ödemeye, güvenliğe, öğretim borçlarına, burslara, araştırma asistanlarına ve benzer diğer meselelere karar vermek için kabilenin standartlarına dayanma öylesine yerleşir ve kökleşir ki oyuncular standartlara kendi hatırlarına değer verme durumuna gelir. Bir makaleyi önemli bir dergiye kabul ettirmek makalenin veya derginin zati değerinden bağımsız olarak somut kazanımlar ve prestij getirir. Fonksiyonellik disiplinin normlarına içselleştirmeye dayanır.

Şimdi, varsayın ki piramidin zirvesindeki bölümler ve dergiler j ideolojisine bağlılar. Bu durumda hiçbir ihtilâf vuku bulmaz ve aşağıdan gelecek herhangi bir muhalefet güven içinde ihmal edilir. Gerçekten daha aşağıda olanlar uzak kalmaya meyilli olacaktır çünkü onlar faiklerinin (superior) kabulüne ve onayına dayanırlar. Bir boydan bir boya piramitteki mikro kararlar zirvedekileri takip etmeye meyledeceklerdir. Böyle muvafakat mekanizmalarına ilaveten, üreme vardır: Zirve doktora sahipleri üretir ve onları (pozisyonlara) iyi yerleştirir.

En üstteki otuz beşin zirve olarak muameleye tabi tutulduğu tüm dünyadaki iki yüz ekonomi bölümünün konvansiyonel bir sıralamasını düşünün (Klein, 2005: 143). Bu tepe otuz beş bölümde öğretim üyelerinin yüzde 90'dan fazlası doktora derecelerini aynı otuz beş bölümden almıştır, zirve hemen tamimiyle kendi kendisini yeniden üretmektedir. Regresyon eğrisine göre yüzüncü sıradaki bölüm öğretim üyelerinin yaklaşık yüzde 65'ini tepedeki

yüzde otuz beşten alacaktır. Piramidin daha alt noktalarındaki bölümler genellikle daha küçüktür, dolayısıyla zirvedeki otuz beş bölüm tepedeki iki yüz bölümün çoğunu dolduracak insanları eğitir ve onlara rehberlik eder. Meslek, özellikle daha yüksek kademelerde, büyük ölçüde tepedekilere doğrudan doğruya borçlu ve şahsen sadık insanlardan oluşur.

Ancak, bu sonuçlar, aynı zamanda dergiler, burslar, ikinci nesil dereceler vs. bakımından geniş orantısız etkiye sahip tepe bölümler tarafından hâkimiyeti tümüyle kapsamaz (Klein, 2005: 144-45). Sosyolojide, meselâ, Val Burris öncü ABD bölümlerinin sahip olduğu sıra dışı gücü belgelendirmektedir:

Tepedeki 5 bölümden mezun olanlar 94 bölümün tümünde istihdam edilen öğretim üyelerinin kabaca üçte birine tekabül etmektedir. Tepedeki 20 bölüm toplamın yüzde 70'ine tekabül etmektedir. Yukarıya doğru hareketliliğe sınırlar çok katıdır. Tepede olmayan 20 bölümden dercesi olan sosyologlar tepedeki 20 bölümde nadiren işe alınır ve tepedeki 5 bölümde hemen hemen asla işe alınmaz.

Kıdemi öğretim üyelerinin itibarlı bölümlerde işe alınması yeni doktora yapmışların işe alınmasından daha da sıkı grup ilişkisine bağlıdır (*incestuous*)... Tepedeki 20 sosyoloji bölümü tarafından istihdam edilen 430 tam zamanlı öğretim üyesinin yalnızca 7'si (yüzde ikiden azı) doktoralarını tepedeki 20 arasında bulunmayan üniversitelerden aldı, üç yıl veya daha fazla tepedeki 20 içinde bulunmayan üniversitelerde çalıştı ve bilimsel şöhretlerini inşa ettikten sonra tepedeki 20 bölümden birinde bir öğretim üyeliğine doğru ilerledi (2004: 247-49, 251).

Hukuk alanında Richard Radding şunu buldu: "(Hukuk okullarında 1996 ile 2002 arasında işe alınmış) tüm yeni öğrencilerin üçte biri ya Harvard'dan (%18) veya Yale'den (%15) mezun oldu, diğer bir bölü üçü öbür tepe 12 okuldan mezun oldu ve yüzde 20'si öbür tepe 25 hukuk okulundan mezun oldu" (2003: 599).

Disiplinler içinde işleyen mekanizmalar -yeniden üreme, "zirveyi takip et" ve "uzaklaştır"- yüzünden, zirve, eğer J ideolojisini benimserse, bu ideolojiyi piramidin aşağısına doğru her bölümdeki pozisyonlara yaymaya meyledecektir. Aşırı basitleştiriyoruz, fakat belki fazla değil. Bir miktar muhalefet olacaktır, fakat heteredoksi ana akım piramidi eleştirme üzerinde odaklanır çünkü piramit grup pratiğinin ve bireysel hevesin/heyecanın ağırlığını (cazibesini) muhafaza eder. Her merkezî güç için olacağı gibi, insanlar gücün uygulamaları ve dağıtımını için kavga eder. Eğer paralel piramitler dikilirse, onlar genel olarak ya ihmâl edilirler veya karakterleri bir ölçüde değiştirilerek resmi

piramidin saçaklarına eklenirler. Profesyonel (meslekî) piramit ve bölümsel çoklukçuluk J ideolojisine muhalif olan bilim insanlarını özellikle en yüksek sıradaki bölümlerden dışlamak için etkili şekilde birlikte işler. Bu süreç niçin beşerî bilimlerin ve sosyal bilimlerin çoğu sahasında hiçbir ağırlıklı olarak klasik liberal kurumun önemli bir profesyonel pozisyona (standing) sahip olmadığını izah edebilir.

Akademik Grupdüşün

Akademiya, grupdüşün teorisyenleri tarafından araştırılan ortamlardan (settings) farklılaşmasına rağmen, aynı eğilimlerin ve başarısızlıkların birçoğunu sergiler. Irving Janis grupdüşünün önce gelen şartlarının ve semptomlarının bir özet tablosunu sağlamaktadır (1982: 244). Burada onları akademik uygulamaya uymayan (“Provokatif Durum Koteksi” gibi) birkaç kalemi ihmâl ederek harfi harfine (koyu harflerle) listelemekteyiz. Bu şartlar ve semptomların akademiya nasıl işlediğiyle ilgili önerilerimizi (normal harflerle) ekliyoruz. Beşerî ve sosyal bilimlerde (iki yıllık yüksekokullar hariç) Cumhuriyetçiye karşı Demokrat oranının yaklaşık bire dört olduğu 1972 civarından bire sekiz olduğu günümüze kadar artan sosyal demokrat grupdüşünün bir hikâyesini anlatıyoruz (Klein ve Stern, 2005: 264).

Ön Şartlar

Karar Vericiler İnsicamlı Bir Grup Oluşturur. Profesyonel piramit ve bölümsel otonomi grup insicamlılığına doğru meyleder.

Organizasyonun Yapısal Kusurları

Grubun Tecridi. Piramidin dışında hiç kimse grubu yargılayacak vasıfta değildir. İçerdekiler dıştaki fikirleri güven içinde ihmâl edebilir.

Üyelerin Sosyal Arka **Planının ve İdeolojisinin Homojenliği.** Ayıklama ve şekillendirme mekanizmaları hem tüm piramit boyunca hem de bireysel bölüm içinde ideolojik homojenlik hasil eder. 1972’de sosyal bilim ve beşerî bilim öğretim üyeleri ağırlıklı biçimde demoklattı. Çarpıklık çok büyük hâle gelince bir kendi kendini takviye etme sürecine girdi. Profesörler arasında siyasa görüşlerinde Demokrat oba Cumhuriyetçi obadan önemli ölçüde daha dardır (Klein ve Stern, 2005: 272).

Gözlemlenebilir Sonuçlar

Grupdüşün Semptomları

Tip I: Grup aşırı tahmini

Zarar Görmezlik İllüzyonu. Akademisyenler piramidin dışındakilerin bilgi ve güvenilirlikten mahrum olduğunu ve piramidin içindekilerin hainler olmaya cesaret etmeyeceğini hisseder.

Grubun İçsel Ahlakına İnanç. Bireyler bir akademik mesleğe katılmayı seçer. Pek çoğu bilime, öğrenmeye, gerçeğe, topluma vs. hizmet etmek için böyle yaptığını söyler. Aidiyet adanma ve maksat ile aşılır. Bu kişinin kimliğinin parçasıdır. Yüksek homojenlik grubu aşırı güvenli yapar. Üyeler görüşlerini daha büyük aşırılıklara taşırlar. Düşünce alışkanlıkları, daha az testle ve meydan okumayla karşılaşarak, daha atılgan ve güvenli olur.

Tip II – Kapalı Zihinlilik

Kolektif Rasyonalizasyonlar. Akademik meslekler meydan okumayı veya serkeş fikirlerin ihmâlini haklılaştırmak için mükellef (*elaborate*) bilimsel dogmalar geliştirirler. Egemen çizgiden uzaklaşan ve esasen farklı tertipleri araştıran tartışmalar “normatif”, “ideolojik” veya “tarafgir” diye bertaraf edilir. Klasik liberal gönüllü versus zora dayalı eylem formülasyonları aldatıcı ve ideolojik diye bertaraf edilir. Matematiksel model inşa etmenin teorik literatüre egemen olduğu iktisatta, serbest piyasaların erdemleri dahil, bilgi ve keşfin önemli yönleri çok az dikkate alınma veya incelenme şansına sahiptir. Janis’in yazdığı gibi, “Birbirlerinin fikirlerine saygı gösteren bir grup insan aynı fikre ulaştığı zaman, her bir üye muhtemelen inancın doğru olması gerektiğini hissedecektir. Ortak onaylanmaya güven bireysel eleştirel düşüncenin ve gerçeği-testin yerini almaya meyleder” (1982: 37).

Dış Grupların Stereotipleri. Janis şöyle yazmaktadır: “Grupdüşününün semptomlarından biri grup üyelerinin birbirlerine klişeleri ve uzun zamandır ayakta olan ideolojik sterotiplerde tecessüm eden aşırı basitleştirilmiş siyasal düşmanlar imajlarını nakletmekte ısrarlıdır” (1982: 37). Sosyal demokrat akademisyenlerin eleştirmenlerini hep birlikte “muhafazakârlar” veya “sağ” olarak etiketlemeleri ve Mark Bauerlein’in (2004) işaret ettiği gibi bu eleştirmenlerin George W. Bush, Ann Coulter, Rush Limbayah, Bill O’Reilly ve Sean Hannity gibiler tarafından temsil edildiğini varsaymaları nadir değildir. Pek az sosyal demokrat akademisyen Adam Smith, F. A. Hayek, Milton Friedman ve Richard Epstein tarafından sunulan klasik liberal alternatifle meşgul olur.

Öz-Sansürleme. Piramit, aynen eleştirinin susturulduğu bir tuhaf (kibar-genteel) toplum gibi işler. Bilhassa mutabakat normları yüzünden, meslektaşları yabancılaştırmak uygunsuzdur. İyi geçinmek için devam ederek, muhalifler ve gaddarlar, Timur Kuran'ın (1995) "tercih çarpıtmaları" adını verdiği şeye yol açarak, egemen görüşle anlaşmazlıklarını bastırmaya meyleder.⁵

Muhaliflere Doğrudan Baskı. Janis'in çalışmasında, muhalefet eden bir mensuba (insider) çizgiye (hizaya) gelmesi için baskı yapılır. Akademiyada muhalif daha büyük bir ihtimalle uzaklaştırılacaktır. Grubun inançları daha kusurlu hale geldikçe grup gerilime daha hassas, müstakbel meydan okuyuculara ve sapkınlara daha müsamahasız hale gelir. Bu gelişme daha sıkı takibe ve ihraca, daha fazla entelektüel gerilemeye ve daha fazla müsamahasızlığa yol açar. Stanley Rothman, Robert Lichter ve Neil Nevitte (2005) muhafazakâr bilim insanlarının, araştırma kazanımlarını kontrol eden emsallerinden akademik olarak daha az prestijli pozisyonlara sahip olduğunun kanıtlarını sağlamaktadır ve başka bir yerde göstermekteyiz ki (Klein ve Stern, 2005: 275) önemli akademik birliklerin üyesi olan Cumhuriyetçi partiye oy veren bilim insanları emsallerinden daha muhtemeldir ki (özellikle sosyoloji, tarih ve felsefede) akademiyanın dışında konumlanmış olacaktırlar.

Hatalı Karar Vermenin Semptomları

Alternatiflerin Eksik Araştırılması

Hedeflerin Eksik Araştırılması

Başlangıçta Reddedilmiş Alternatifleri Yeniden Değerlendirmede Başarısızlık

Yetersiz Enformasyon Araştırması, Eldeki Bilgiyi İşlemede Seçici Önyargı

Janis'in tablosundaki önceden bahsedilen unsurların tümü sosyal demokrat ve alansal siperlere ve emirlere (precept) uygulanabilir. Klasik liberal ve muhafazakâr fikirler genellikle ihmâl edilir, tafsilatlı dogmalar marifetiyle dışlanır veya yalnızca sahte karikatürde ele alınır.

Bazı Örnekler

Belki de hümaniter bilimlerde ve sosyal bilimlerde sosyal demokrat grup düşün problemini nasıl gördüğümüzü tasvir etmenin en iyi yolu bir düşünce

⁵ İktisatçılık mesleğinde tarih çarpıtması için bkz. Davis, 2004.

deneyi yapmaktır. Mahcup olmayacak şekilde klasik liberal fikirleri benimseyen bir doktora öğrencisi düşünün. Kendinize böyle bir öğrencinin elit siyaset bilimi, sosyoloji, tarih vb. bölümlerinde sıcak bir destek bulmaya muvaffak olup olmayacağını sorun. Kendinize, öğrencinin, çalışması ne kadar sağlam olursa olsun, burslar kazanmasının, makalelerini en prestijli dergilerde yayınlamasının ve akademik iş piyasasında başarılı olmasının mümkün/muhtemel olup olmayacağını sorun.

Böyle bir öğrencinin araştırma yapabileceği bazı özgül iddiaları düşünün:

- F. D. Roosevelt ve New Deal Büyük Buhranı uzattı.
- Amerikan işgücü kanunları, sendika imtiyazları gibi, asla haklılaştırılmadı ve fakirlere zarar verdi.
- Birleşik Devletler’deki K-12 okul sistemi bir sosyalist endüstri olarak verimli şekilde analiz edilebilir ve sosyalizmin karakteristik başarısızlıklarının çoğunu sergiler.
- Çoğu emre dayanan geri çevirme (*recycling*) programları bir israftır.

Bize göre, bu iddialar sadece makul olmaktan daha fazlasıdır ve örnekleri çoğaltmak kolay olacaktır. Bu türden araştırmalar iktisatçılar kabilesi içinde hiç işitilmemiş değildir,⁶ fakat özellikle diğer disiplinlerde böyle iddialar geliştiren ve onları etraflı şekilde kanıtlayan bir yeni doktora derecesi sahibi iş pazarında ve “iyi” dergilerde başarısız olacaktır. Kabile itimatlarının (*credentials*) ve onama mühürlerinin yokluğu böyle bir bilim insanını dışlama mikro kararlarını haklılaştıracaktır.

Felsefe, sosyoloji, antropoloji ve tarihte, çoğu ampirik olarak takip edilebilecek bazı daha geniş tezleri düşünün:

- “Sosyal adalet” (Hayek tarafından ileri sürüldüğü üzere) hiçbir anlam taşımaz.
- “Sosyal adalet” (Hayek tarafından ileri sürüldüğü üzere) bir atacılıktır (atavizm).
- Devlet müdahalesi, asgari ücret kanunu gibi, cebridir; sosyal-demokrat devlet bir toptan zorlamalar devletidir.
- Demokratik süreçlerin öncü özellikleri cehalet, sathilik ve sistematik önyargıları kapsar.
- Demokrasi çoğu zaman özgürlük, edep ve refahı çiğner.

⁶ İktisatta, bir bilim insanının, matematikle dolu böyle bir makaleyi meşhur bir dergide yayınlamayı başaracağı tasavvur edilebilir, fakat yine de o muhtemeldir ki önemli iktisat bölümlerinde hiçbir şansa sahip olmayacaktır.

- On dokuzuncu asrın sonlarından beri sosyal demokrasinin yükselişi, özellikle bir tür organizasyon olarak siyasal yapı (*polity*) görüşünü teşvik etmeleri bakımından, verimli şekilde liberalizmin bir ifsadı (bozulması) olarak görülebilir.
- 1880'den beri entelektüeller liberal sözlüğün anahtar terimlerinin -özgürlük, hürriyet, liberalizm, adalet, haklar, mülkiyet, hukukun hâkimiyeti, hakkaniyet ve eşitlik- çoğunun manasını bu kavramların sosyal demokrat dünya görüşüne muhalefette gücünü azaltacak şekilde değiştirdi.
- Organizasyonel bütünlük (*integrity*) katılım ve fonlamanın gönüllü temeliyle pozitif olarak değişir -yani devlet organizasyonları organizasyonel bütünlükten mahrum olmaya meyleder- çünkü onlar gönüllü katılıma dayanan desteğin yokluğu tehdidiyle karşılaşmazlar.
- Gönüllü ve cebri davranış arasındaki ayırım (veya laissez-faire versus müdahalecilik) politik görüşleri ve kamuoyunu analiz etmek için liberal ve muhafazakâr arasındaki bir ayırımdan daha iyi bir çerçeve sağlar.

Bu fikirler bu tür disiplinlerin kabilelerine yasaktır.⁷ Grupdüşün onları prestijli dergilerin ve ders müfredatının dışında tutar. Bu alanların bazıları böyle fikirleri takip edebilecek alternatif merkezlere ve birliklere sahiptir, fakat bu merkezler ve birlikler genellikle mesleki piramide çevresel kalır. Klasik liberal ve muhafazakâr bilim insanları durumu (*score*) bilmektedir ve eğer buna rağmen akademiye girmeye çalışırlarsa kendilerini fikirlerini sulandırıyor ve kim olduklarını yanlış temsil ediyor veya gizliyor bulurlar.

Kaynakça

- Allport, Gordon W. 1954. *The Nature of Prejudice*. Reading, Mass.: Addison-Wesley.
- Balch, Stephen H. 2004. Toward a Reconstitution of Academic Governance. *Academic Questions* 17, no. 1 (winter): 67-72.
- Bauerlein, Mark. 2004. Liberal Groupthink Is Anti-intellectual. *Chronicle of Higher Education*, November 12.
- Brewer, Marilyn B. 1999. The Psychology of Prejudice: Ingroup Love or Outgroup Hate? *Journal of Social Issues* 55: 429-44.
- Burris, Val. 2004. The Academic Caste System: Prestige Hierarchies in PhD Exchange Networks. *American Sociological Review* 69 (April): 239-64.
- Davis, William L. 2004. Preference Falsification in the Economics Profession. *Econ Journal Watch* 1, no. 2: 359-68.
- Ditto, Peter H., and David F. Lopez. 1992. Motivated Skepticism: Use of Differential Decision Criteria for Preferred and Non-preferred Conclusions. *Journal of Personality and Social Psychology* 63: 568-84.

⁷ Sosyoloji mesleğinin bir tetkiki için bkz. Klein ve Stern, 2004.

- Hart, Paul 't. [1990] 1994. *Groupthink in Government: A Study of Small Groups and Policy Failure*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Janis, Irving L. 1982. *Groupthink: Psychological Studies of Policy Decisions and Fiascoes*. 2d ed. Boston: Houghton Mifflin.
- Katz, Elihu, and Paul Felix Lazarsfeld. 1955. *Personal Influence: The Part Played by People in the Flow of Mass Communications*. New York: Free Press.
- Klein, Daniel B. [1994] 1998. If Government Is So Villainous, How Come Government Officials Don't Seem Like Villains? In *3 Libertarian Essays*, by Daniel B. Klein. Irvington, N.Y.: Foundation for Economic Education.
- . 2005. The Ph.D. Circle in Academic Economics. *Econ Journal Watch* 2, no. 1 (April): 133–48.
- Klein, Daniel B., and Charlotta Stern. 2005. Professors and Their Politics: The Policy Views of Social Scientists. *Critical Review* 17, nos. 3–4: 257–303.
- . 2006. Sociology and Classical Liberalism. *The Independent Review* 11, no. 1 (summer): 37–52.
- . 2007. Is There a Free-Market Economist in the House? The Policy Views of American Economics Association Members. *American Journal of Economics and Sociology* 66, no. 2 (April): 309–34.
- Kuran, Timur. 1995. *Private Truths, Public Lies: The Social Consequences of Preference Falsification*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- McPherson, Miller, Lynn Smith-Lovin, and James M. Cook. 2001. Birds of a Feather: Homophily in Social Networks. *Annual Review of Sociology* 27: 415–44.
- Moscovici, Serge. 1985. Social Influence and Conformity. In *The Handbook of Social Psychology*, 3rd ed., edited by Gardner Lindzey and Elliott Aronson, 2:347–412. New York: Random House.
- Myrdal, Gunnar. [1969] 1983. *Objectivity in Social Research*. Middletown, Conn.: Wesleyan University Press.
- Nickerson, R. S. 1998. Confirmation Bias: A Ubiquitous Phenomenon in Many Guises. *Review of General Psychology* 2: 175–220.
- Poe, Edgar Allan. 1843. The Rationale of Verse. Reprinted in *The Complete Works of Edgar Allan Poe*, edited by J. A. Harrison, vol. 14: Essays and Miscellanies, 209–65. New York: Crowell.
- Redding, Richard E. 2003. Where Did You Go to Law School? Gatekeeping by the Professoriate and Its Implications for Legal Education. *Journal of Legal Education* 53: 594–614.
- Rothman, Stanley, S. Robert Lichter, and Neil Nevitte. 2005. Politics and Professional Advancement among College Faculty. *The Forum* 3, no. 1.
- Sears, David O., and Carolyn L. Funk. 1999. Evidence of the Long-Term Persistence of Adults' Political Predispositions. *Journal of Politics* 61, no. 1 (February): 1–28.
- Smith, Adam. [1776] 1981. *The Wealth of Nations*. Indianapolis, Ind.: Liberty Fund.
- Vaughan, Diane. 1996. *The Challenger Launch Decision: Risky Technology, Culture, and Deviance at NASA*. Chicago: University of Chicago Press.
- Whitley, Richard. 1984. *The Intellectual and Social Organization of the Sciences*. Oxford, U.K.: Oxford University Press.
- Wisniewski, Richard. 2000. The Averted Gaze. *Anthropology and Education Quarterly* 31, no. 5: 5–23.